

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a Mgr. Lenky Krupíčkové v právní věci žalobkyně: **X.** zastoupena Mgr. Umarem Switatem, advokátem se sídlem Dědinova 2011/19, Praha 4, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 9. 2020, č. j. 13 A 37/2020 - 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 8. 10. 2019, č. j. KRPA-7946-44/ČJ-2019-000022-SV (dále též „prvostupňové rozhodnutí“), bylo žalobkyni podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v rozhodném znění (dále též „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

[2] Proti uvedenému rozhodnutí podala žalobkyně odvolání. Rozhodnutím žalovaného ze dne 8. 7. 2020, č. j. CPR-42506-3/ČJ-2019-930310-V240, bylo prvostupňové rozhodnutí změněno tak, že doba, po kterou nelze žalobkyni umožnit vstup na území členských států Evropské unie, byla zkrácena na 1 rok. Ve zbylé části žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.

II.

[3] Žalobkyně podala proti rozhodnutí žalovaného žalobu k městskému soudu. Městský soud žalobu shora označeným rozsudkem zamítl. Dospěl k závěru, že byly splněny podmínky pro aplikaci § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Podle městského soudu bylo jednoznačně prokázáno, že žalobkyně pobývala na území ČR bez víza, ač k tomu nebyla oprávněna. Správní orgány rozhodly na základě informací orgánu kompetentního k podání sdělení ohledně oprávněnosti pobytu žalobkyně na území ČR (tím bylo Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, dále též „OAMP“). V průběhu řízení bylo doloženo sdělení OAMP o tom, že žalobkyně pobývala na území ČR neoprávněně, neboť jí podáním žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu rodinného příslušníka občana EU (dále též „žádost o pobyt rodinného příslušníka“) nevzniklo oprávnění dle § 87y zákona o pobytu cizinců setrvat na území ČR do rozhodnutí o této žádosti. Správní orgány se řádně zabývaly i rodinnými poměry žalobkyně, délkou jejího pobytu i integrací na území ČR. Dospěly ke správnému závěru o absenci významným vazeb na území ČR (a o přetrvávající existenci vazeb na domovský stát). Městský soud nepřisvědčil ani žalobní námitce poukazující na nepřiměřenost správního vyhoštění. K nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života žalobkyně nedošlo. Žalobkyně neuvedla v rámci správního řízení žádný důvod, pro který by jí nebylo možno vyhostit. Závěry správních orgánů mají oporu ve správním spisu, přičemž jsou srozumitelné a přezkoumatelné. Městský soud proto žalobu jako nedůvodnou zamítl. Plné znění rozsudku městského soudu je přístupné na www.nssoud.cz a soud na něj pro stručnost odkazuje

III.

[4] Proti označenému rozsudku městského soudu podala žalobkyně (dále též „stěžovatelka“) v zákonné lhůtě kasační stížnost. Rozhodnutí správních orgánů jsou nezákonná a nepřezkoumatelná. To stejné platí i pro rozsudek městského soudu. Podle stěžovatelky správní orgán pochybil samotným zahájením řízení o správním vyhoštění. Stěžovatelka dále namítla, že správní orgány řádně nezjistily skutkový stav a nezkoumaly možný zásah vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky. Správní orgány se v řízení zaměřily pouze na zpochybnění postavení stěžovatelky jako rodinného příslušníka občana EU, aniž by zjišťovaly okolnosti jejího soukromého a rodinného života relevantní pro posouzení přiměřenosti rozhodnutí o vyhoštění. Městský soud jejich pochybení nenapravit, čímž přenesl tuto vadu do svého rozsudku. Doplnila, že žije na území na území ČR několik let a má zde vybudované kvalitní rodinné a sociální zázemí. Zvykla si na český způsob života a zpětnou integraci v zemi původu považuje za nemožnou, přestože tam žijí její dvě děti. S ohledem na výše uvedené stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek městského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Požádala i o přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správních rozhodnutí a odůvodnění rozsudku městského soudu. Vyslovil nesouhlas s návrhem na přiznání odkladného účinku.

V.

pokračování

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Z předložených spisů Nejvyšší správní soud zjistil následující podstatné skutečnosti.

[9] Dne 29. 8. 2018 stěžovatelka přicestovala na území ČR s platným polským vízem, které ji opravňovalo k pobytu na území ČR po dobu 90 dní, tj. do 27. 12. 2018.

[10] Dne 20. 12. 2018 podala stěžovatelka žádost o pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 87y zákona o pobytu cizinců za účelem sloučení s přítelem Y. (německým občanem žijícím na území ČR).

[11] Dne 3. 1. 2019 se stěžovatelka dostavila na OAMP v souvislosti se svou žádostí o pobyt rodinného příslušníka občana EU. OAMP shledal, že stěžovatelce podáním žádosti dle § 87y zákona o pobytu cizinců nevznikla fikce oprávněného pobytu, neboť k žádosti věrohodně nedoložila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. S ohledem na to, že stěžovatelka nedisponovala jiným pobytovým titulem, dospěl OAMP k závěru o neoprávněném pobytu stěžovatelky na území ČR, o čemž vyrozuměl správní orgán I. stupně. Téhož dne správní orgán I. stupně stěžovatelku zajistil a zahájil řízení o jejím správním vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 o pobytu cizinců, tj. na základě skutečnosti, že stěžovatelka pobývala na území bez platného víza nejméně ode dne 28. 12. 2018 do 3. 1. 2019.

[12] Dne 3. 1. 2019 stěžovatelka při výslechu uvedla, že do ČR poprvé přicestovala přibližně před třemi lety a od roku 2015 pravidelně žádala o polská pracovní víza, od ledna do dubna roku 2018 měla pracovní vízum také pro ČR, následně pracovala od 30. 5. 2018 do 16. 9. 2018 v Polsku. Dne 16. 9. 2018 odcestovala na Ukrajinu a následně dne 29. 9. 2018 přicestovala do ČR za přítelem Y (německým občanem žijícím v ČR), a nastěhovala se k němu. Plánovala s ním v ČR budoucnost a chtěla také přivést své děti, které v současné době žijí s její matkou na Ukrajině v domě, který vlastní stěžovatelka.

[13] V průběhu řízení správní orgán I. stupně opakovaně u OAMP ověřoval, zda nebylo přehodnoceno rozhodnutí o tom, že stěžovatelce nevznikla fikce oprávněného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců, přičemž zjistil, že nikoli. Správní orgán I. stupně dále v řízení několikrát provedl pobytovou kontrolu na adrese, kterou stěžovatelka uvedla jako místo společné domácnosti s přítelem Y, kde však nebyl nikdo zastižen. Bylo zjištěno, že ani stěžovatelka ani Y nemají svými jmény označen domovní zvonek ani poštovní schránku. Správní orgán se v průběhu řízení snažil opakovaně kontaktovat Y za účelem získání jeho vyjádření ve věci, nebyl však úspěšný. Správní orgán zjistil místo posledního pracoviště Y (pizzerie C., P. 4), kde provozní restaurace sdělil, že Y ode dne 21. 6. 2019 nepřišel do práce a nic o něm neví. Stěžovatelku zná, neboť rovněž pracovala v restauraci. Ke vztahu Y se stěžovatelkou provozní restaurace uvedl, že je mu známo, že se (za dramatických okolností) rozešli koncem dubna 2019, přičemž stěžovatelka po tomto

rozchodu již do zaměstnání nepřišla a nejsou mu o ní známy žádné informace. Y pak v zaměstnání navštěvovala jiná žena, kterou Y označoval za svou novou přítelkyni.

[14] Dne 8. 10. 2019 správní orgán I. stupně vydal prvostupňové rozhodnutí, kterým stěžovatelce uložil správní vyhoštění a dobu, po kterou jí nelze umožnit vstup na území členských států EU, stanovil v délce 18 měsíců. V odůvodnění uvedl, že stěžovatelka pobývala na území neoprávněně bez víza, neboť podáním žádosti o pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 87y zákona o pobytu cizinců jí nevznikla fikce oprávněného pobytu na území ČR, a jiným pobytovým titulem nedisponovala. Správní orgán se rovněž zabýval možností, že by stěžovatelka mohla být rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců, neboť v takovém případě by mohlo být rozhodnuto o jejím vyhoštění pouze z důvodů uvedených v § 119 odst. 2 zákona o pobytu cizinců (ohrožování veřejného pořádku, bezpečnosti státu či veřejného zdraví). Správní orgán dospěl k závěru, že stěžovatelku nelze považovat za rodinného příslušníka občana EU dle citovaného ustanovení. Vztah s Y, kterého v řízení uvedla jako svého přítele, již dle zjištění správního orgánu skončil, a jinou osobu stěžovatelka neoznačila. Ve vztahu k přiměřenosti dopadu rozhodnutí o vyhoštění do soukromého a rodinného života stěžovatelky správní orgán vyhodnotil, že důsledek tohoto rozhodnutí není nepřiměřený. Stěžovatelka na území ČR nemá žádné rodinné příslušníky. Její matka a dvě děti žijí na Ukrajině, vztah s Y skončil. Nebyly zjištěny ani žádné další rodinné, soukromé či jiné vazby na ČR, které by mohly být rozhodnutím o vyhoštění nepřiměřeně zasaženy.

[15] K odvolání stěžovatelky žalovaný změnil prvostupňové rozhodnutí tak, že snížil dobu, po kterou nelze stěžovatelce umožnit vstup na území členských států EU na 1 rok, v ostatním prvostupňové rozhodnutí potvrdil. Shora označeným rozsudkem pak městský soud zamítl žalobu stěžovatelky a potvrdil rozhodnutí žalovaného. Proti rozsudku městského soudu podala stěžovatelka nyní posuzovanou kasační stížnost.

[16] Nejvyšší správní soud se předně zabýval tvrzeními stěžovatelky poukazujícími na nepřezkoumatelnost.

[17] Jak vyplývá z konstantní judikatury Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu, má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být patrné, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodných skutečností, proč považuje právní závěry účastníků řízení za nesprávné a z jakých důvodů považuje argumentaci účastníků řízení za nedůvodnou (viz nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, a ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, ze dne 1. 6. 2005, č. j. 2 Azs 391/2004 - 62, a ze dne 21. 8. 2008, č. j. 7 As 28/2008 - 75). Meritorní přezkum rozsudku je tak možný pouze za předpokladu, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč soud rozhodl tak, jak je uvedeno v jeho výroku. Výše uvedené lze přiměřeně vztáhnout i na správní rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2008, č. j. 3 As 51/2007 - 84, ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109, ze dne 28. 3. 2013, č. j. 7 As 92/2012 - 41, ze dne 16. 7. 2014, č. j. 3 As 111/2013 - 25 atp.).

pokračování

[18] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek a dospěl k názoru, že není nepřezkoumatelný. Z jeho odůvodnění je zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Rozsudek je řádně odůvodněn a je plně srozumitelný. To stejné platí i pro správní rozhodnutí. Stěžovatelka nepřezkoumatelnost výslovně spatřovala v tom, že nebyl řádně zjištěn skutkový stav, aby bylo možno rozhodnout o nepřiznání fikce pobytu, a městský soud aprobací správních rozhodnutí zatížil i svůj rozsudek vadou nepřezkoumatelnosti. Nejvyšší správní soud stěžovatelce nepřisvědčil. Správní orgány v řízení řádně zjišťovaly, zda fikce oprávněného pobytu na území stěžovatelce na základě podané žádost o pobyt rodinného příslušníka občana EU dle § 87y zákona o pobytu cizinců vznikla (viz např. str. 3 a 7 prvostupňového rozhodnutí a str. 5 rozhodnutí žalovaného), přičemž městský soud jejich závěry řádně přezkoumal (srov. str. 5 rozsudku městského soudu). Podle stěžovatelky dále správní orgány řádně nezkoumaly možný zásah vyhoštění do jejího soukromého a rodinného života a soud jejich závěry náležitě nepřezkoumal. Ani této námitce Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. Správní orgány v řízení zevrubně zkoumaly soukromé i rodinné vazby stěžovatelky na území ČR vč. potenciálního zásahu do těchto vazeb, přičemž městský soud jejich závěry následně řádně přezkoumal (viz str. 6 a násl. rozsudku). Kasační soud dodává, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů či pro nesrozumitelnost skutečně nelze rozhodnutí meritorně přezkoumat (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012 - 45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016 - 64). Takové vady Nejvyšší správní soud neshledal.

[19] K dalším námitkám Nejvyšší správní soud předesílá, že právní úprava správního vyhoštění je obsažena v § 119 a násl. zákona o pobytu cizinců.

[20] V nynější věci byla stěžovatelka vyhoštěna na základě § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož *policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, neprokáže-li cizinec, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*

[21] Podle odst. 2 téhož ustanovení lze vydat rozhodnutí o správním vyhoštění občana EU nebo jeho rodinného příslušníka, který na území pobývá přechodně, pouze v případě, že ohrožuje bezpečnost státu, závažným způsobem narušuje veřejný pořádek nebo ohrožuje veřejné zdraví.

[22] Podle § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců se za *rodinného příslušníka občana Evropské unie se považuje též cizinec, který prokáže, že má s občanem Evropské unie trvalý partnerský vztah, který není manželstvím, a žije s ním ve společné domácnosti; při posuzování trvalosti partnerského vztahu se zohlední zejména povaha, pevnost a intenzita vztahu.*

[23] Podle § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců *rozhodnutí o správním vyhoštění podle § 119 nelze vydat, jestliže jeho důsledkem by byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince.*

[24] Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*

[25] Podle § 87b rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a doprovází občana Evropské unie na území nebo následuje občana Evropské unie, který na území pobývá, je povinen požádat ministerstvo (Ministerstvo vnitra, OAMP, pozn. NSS) o vydání povolení k přechodnému pobytu.

[26] Podle § 87y zákona o pobytu cizinců rodinný příslušník občana Evropské unie, který sám není občanem Evropské unie a na území pobývá společně s občanem Evropské unie, je oprávněn pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o jeho žádosti; po tuto dobu se jeho pobyt na území považuje za pobyt přechodný. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti neplatí, pokud nabylo právní moci rozhodnutí o správním vyhoštění, o trestu vyhoštění, o ukončení přechodného pobytu nebo o zrušení trvalého pobytu rodinného příslušníka občana Evropské unie, nebo se jedná o opakovaně podanou žádost, v níž nejsou uvedeny nové skutečnosti, které rodinný příslušník občana Evropské unie nemohl uplatnit v řízení o předchozí žádosti. Oprávnění pobývat na území do nabytí právní moci rozhodnutí o žádosti ministerstvo osvědčí vízovým štítkem vyznačovaným do cestovního dokladu podle jednotného formátu stanoveného přímo použitelným předpisem Evropské unie, a to ve formě víza k pobytu nad 90 dnů s dobou platnosti odpovídající předpokládané délce řízení o žádosti; to neplatí, jde-li o cizince zařazeného do informačního systému smluvních států, kterému se vydá pouze potvrzení o oprávnění k pobytu. Platnost dokladu nebo potvrzení osvědčujícího oprávnění pobývat na území zaniká nabytím právní moci rozhodnutí o žádosti.

[27] Mezi stranami není sporné, že stěžovatelka měla v době zahájení řízení o správním vyhoštění u OAMP podanou žádost dle § 87y zákona o pobytu cizinců. OAMP, jakožto orgán oprávněný rozhodovat o této žádosti, však shledal, že stěžovatelka k žádosti věrohodně nedoložila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, protože tato žádost nezaložila fikci oprávněného pobytu stěžovatelky. OAMP tuto skutečnost vyznačil do cizineckého informačního systému (dále též „CIS“), ze kterého správní orgán I. stupně při ověřování oprávněnosti pobytu cizinců vychází, a rovněž o tom informoval správní orgán I. stupně sděleními ze dne 3. 1. 2019 a ze dne 5. 2. 2019. Soud dodává, že přílohou přípisu ze dne 5. 2. 2019 byl dokument ze dne 29. 1. 2019 označený jako Vyrozumění o vyřízení stížnosti, kterou stěžovatelka u OAMP brojila proti nepřiznání fikce oprávněného pobytu. OAMP v něm stěžovatelce vyložil, že aby mohla být žadateli přiznána fikce dle § 87y zákona o pobytu cizinců, musí žadatel při podání žádosti o pobyt rodinného příslušníka občana EU splnit zákonné podmínky, tj. prokázat, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců, a že na území ČR s občanem EU skutečně pobývá. V daném případě však stěžovatelka věrohodně neprokázala, že citované podmínky splnila, konkrétně nedoložila, že je rodinným příslušníkem občana EU ve smyslu § 15a zákona o pobytu cizinců. Z uvedených dokumentů doložených ze strany OAMP jednoznačně vyplývá, že v případě

pokračování

stěžovatelky podáním žádosti o pobyt rodinného příslušníka občana EU ze dne 20. 12. 2018 nevznikla fikce oprávněného pobytu dle § 87y zákona o pobytu cizinců. Soud dodává, že správní orgán I. stupně nebyl příslušný vznik fikce oprávněného pobytu stěžovatelky posoudit sám, jak se domáhala stěžovatelka, ale byl v daném případě vázán rozhodnutím OAMP o neexistenci fikce oprávněného pobytu stěžovatelky na území ČR. S ohledem na to, že stěžovatelka nedisponovala ani jiným pobytovým titulem, postupoval správní orgán I. stupně v souladu se zákonem, jestliže zahájil řízení o správním vyhoštění stěžovatelky. Žalovaný ani městský soud proto nepochybili, jestliže postup správního orgánu I. stupně aprobovali. V souladu s nimi Nejvyšší správní soud dodává, že byly splněny i podmínky pro vydání rozhodnutí o vyhoštění stěžovatelky (§ 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců). Správní spis poskytuje dostatečné podklady pro závěr o splnění tam uvedených podmínek, přičemž správní orgány se důkladně zabývaly všemi relevantními okolnostmi, a ty posoudily v souladu s právní úpravou.

[28] Nejvyšší správní soud nesouhlasí ani s tím, že by správní orgány řádně nezjistily skutkový stav ohledně zásahu předmětného rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatelky, resp. vazeb stěžovatelky k České republice. Podle názoru Nejvyššího správního soudu byl skutkový stav i v tomto ohledu zjištěn dostatečně (k tomu viz např. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68) a má oporu ve správním spisu, přičemž při jeho zjišťování nedošlo k žádným vadám, pro které by bylo nutno přistoupit ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí, resp. jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí. Správní orgán reflektoval nejen vlastní zjištění, ale i tvrzení samotné stěžovatelky, přičemž před vydáním rozhodnutí dal stěžovatelce možnost seznámit se s podklady rozhodnutí, resp. navrhnout jejich doplnění. Této možnosti však stěžovatelka nevyužila; ani neuvedla, co dalšího mělo být zjišťováno. Soud dodává, že stěžovatelka stran soukromých a rodinných vazeb před správními orgány uvedla vztah k Y (německý občan žijící v ČR). Ze spisu přitom vyplývá, že správní orgán se opakovaně snažil Y kontaktovat za účelem podání výpovědi k tvrzeným skutečnostem, tyto snahy však byly neúspěšné. Správní orgán následně zjistil, že nejméně od dubna 2019 již uvedené osoby vztah neudržují, což stěžovatelka relevantně nezpochybnila (netvrdila, ani nedoložila žádné důkazy svědčící o opaku). Stejně tak stěžovatelka neoznačila žádnou jinou osobu, kterou by bylo možno považovat za jejího rodinného příslušníka. Správní orgány se důkladně zabývaly i existencí vazeb stěžovatelky na domovskou zemi. Zjistily, že stěžovatelka přicestovala do České republiky dne 29. 9. 2018, a to na základě polského víza (do té doby žila v domovském státě). Na území ČR pracovala pouze asi 35 dní počátkem roku 2018. Správní orgány dále zjistily, že na území domovského státu má stěžovatelka rodinné vazby, neboť tam žijí její dvě děti a matka, a to v domě vlastněném stěžovatelkou. S ohledem na uvedené nelze správním orgánům vytýkat ani závěr, že rozhodnutím o vyhoštění nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatelky ve smyslu § 119a odst. 2, resp. § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost v postupu správních orgánů a městského soudu. Nejvyšší správní soud se s jejich rozhodnutími ztotožnil a v podrobnostech na ně odkazuje.

[30] Na základě všech výše uvedených důvodů dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] Nejvyšší správní soud samostatně nerozhodoval o návrhu stěžovatelky na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, protože o tomto mimořádném opravném prostředku bylo rozhodnuto bez zbytečného prodlení po nezbytném poučení účastníků řízení a obstarání dalších podkladů nutných pro rozhodnutí.

[32] Soud rozhodl o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatelka nebyla v řízení o kasační stížnosti úspěšná, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. ledna 2021

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu